

Transkontinentální expres spěchá krajinou západního Kansasu. Míří ke hranicím s Nebraskou. Kouřící supící lokomotiva, která táhne za sebou tendr s dřívím a pět vagónů, míjí stáda dlouhorohého dobytka, městečka a farmy velkých i drobných chovatelů dobytka a ovcí.

Desítky mil leží koleje na rovině bez jediné zatačky, pak se pojednou kraj mění a koleje se proplétají mezi vrcholky pahorkatiny, vedou po mostě přes Big Blue river a několika tunely přes horské masívy. Pak opět rovinatá scenerie s nevelkými kopci v dálce. Vlak uhání stále na Západ.

V poloprázdném posledním vagónu sedí spolu na sedadle dvě ženy. Jedna asi padesátiletá, zřejmě manželka nějakého farmáře. Druhou ženou byla asi osmnáctiletá blondýnka velice příjemné tváře. Měla menší štíhlou a jemnou postavu. Oblečena byla do zelených šatů a na hlavě měla šátek, neboť otevřenými okny do vagónu foukalo. Ženy zpočátku mnoho nemluvily, ale postupně se seznámily a polohlasně spolu hovořily.

Po krátké zastávce v Kansas City vlak opět vyrazil na Západ a hltal dlouhé míle Kansaské země směrem k Nebrasce.

Do posledního vagónu přistoupila trojice hlučně se smějících mužů. Byli středního věku a jejich obleky prozrazovaly cowboye. Z jejich chování bylo patrné, že se před tím zřejmě posilňovali alkoholem. Naneštěstí si v poloprázdném vagónu všimli zrovna sedadla s oběma ženami a zastavili se u nich.

„Já vás zdravím, dámy,“ oslovil je jeden z nich. „Což abychom si k vám přisedli?“

„Raději ne. Všude okolo je dostatek místa.“ odpověděla dívka.

„Ale my si přesto sedneme tady. Potěšíte nás svou přítomností. My jsme hoši z divočiny a tak pěkné děvče vidíme málokdy.“ dotíral cowboy. Jeho dva druhové si však bez řeči k ženám přisedli a ani klobouky si nesundali.

„Prosím vás, sedněte si na jiné sedadlo. Takto se tu budeme mačkat.“ ozvala se starší žena.

„Ale to nám nevadí, ba naopak. Že, Jimmy? My se rádi mačkáme.“

„V tom případě si jdeme jinam sednout my!“ rozhodla dívka a vstala.

„Toho nebude třeba. Přece byste nás neopustila, slečno?“ smál se jeden z cowboyů v klobouku a chytil jí za ruku. Surově ji zmáčkl a přinutil sednout.

„To už si dovolujete moc! Okamžitě mě pusťte!“ vykřikla dívka rozzlobena.

„Jen se zklidni, dítě,“ smáli se cowboyové.

„Takhle drzé chlapy jsem ještě neviděla!“ řekla rozhořčeně starší žena. „To nám nikdo nepomůže?“ zeptala se směrem do vagónu... Tam sedělo pár starších žen, farář a zarostlý zlatokop. Ten vstal a řekl: „Tak toho nechte, hoši a sedněte si jinam!“

„Zavři hubu, zarostlá brado, nebo tě půjdusrovnat!“ houkl na něj cowboy. Zlatokop raději ztichl.

„Zavolám průvodčího!“ ozvala se jedna ze starších dam, sedících na vzdálenější straně vagónu a vstala.

„Sednout!“ zahřměl cowboy a vytáhl svůj colt. Ženě nezbývalo, než uposlechnout jeho rozkazu.

Cowboyové se tiskli ze stran na dívku a starší z nich se opovážil na ní i sáhnout. Pleskla ho a vyskočila: „Tak už toho bylo dost, pánové! Moje trpělivost je u konce. Můj muž se má každou chvíli vrátit a upozorňuju vás, že jestli mě nepřestanete obtěžovat, ztrestá vás...“

Hlučný smích cowboyů byl odpovědí na její lest. „Myslím, že žádného manžela nemáte, slečno! To na nás nezkoušejte.“

„Nechte nás být, vy prasata ožralá!“ vzkřikla starší žena a počala se s jedním z cowboyů prát.

„Vyhoď tu starou odsud. Překáží nám!“ řekl vlasatý cowboy svému druhovi. Ten ženu vzal a vystrčil ji do uličky. Pak opět přisedl k nešťastné dívce: „Tak co nám povíte, slečinko? Kam cestujete tak sama?“

„Jedu s manželem. Už jsem vám to řekla.“

„Dobrá, dobrá, teď tady máte tři manžely najednou...cha, cha...“

Starší žena se mezitím dostala nepozorovaně ven do jiného vagónu.

„Nechcete vystoupit v Prestonu s náma?“ otravoval cowboy stále dívku.

„To jste uhodli, že nechci!“ odsekla.

„Nelitovala byste. Chovali bychom si vás na našem ranchi jako v bavlnce. Jen pro potěšení...“

„Nemám zájem!“

V chodbičce vedlejšího vagónu narazila uprchnuvší žena na vysokého urostlého muže, kolem třiceti let starého, který hleděl upřeně z okna a pozoroval krajinu. Měl na sobě modré džínové kalhoty, červenou košili a hnědou vestu. Bylo patrné, že jede z Východu a že cestuje už dlouho.

„Mladý muži,...“ oslovila ho.

„Prosím?“

„Potřebuji pomoc!“

„Co se stalo?“

„Vzadu ve vedleším vagónu obtěžují tři opilí cowboyové jednu slečnu!“

„Hmm... Jdu se tam podívat.“ rozhodl se okamžitě.

„Ale dejte si pozor. Nejste ozbrojen a oni mají revolvery! Řekněte třeba, že jste manžel té dívky!“

„Běžte ode mne dál, vy smradlavý kořalečníku a nemačkejte se tak na mě!“ reagovala dívka rozzlobeně a odstrkovala drzého cowboye od sebe.

„Tak my slečince nevoníme... Je nějaká moc nóbl!“

„Okamžitě mně pusťte tu ruku! Odcházím!“

„A to zas ne. Jen si k nám zase sedněte. Kam byste chodila?“

„Za svým manželem a hlavně pryč od vás, vy neurvalci!“

Jeden z cowboyů jí opět stáhl za ruku na sedadlo a znemožnil jí odejít.

„Nechte té legrace, slečinko. My dobře víme, že v tomto vlaku žádného manžela nemáte!“

„To se teda šeredně mýlíte, hoši!!“ zahřměl náhle mladík

v červené košili, který se nepozorovaně ocitl ve vagóně.

„Ach, Jamesi, to je dost, žes přišel!“ reagovala dívka.
„Vyhoď prosím ty drzé chlapy!“

Touto řečí vyrazila dech cowboyům i mladíkovi, který jen polkl na prázdno. Jeden z cowboyů vstal a postavil se proti mladíkovi: „Cože?...Vy jste opravdu její muž?!“

„Jistě.“

„Nevěřím vám.“

„To mi nevadí.“ řekl klidně mladík a pohlédl na dívku: „Nedělej si starosti, miláčku, už tě nebudou dlouho otravovat.“

„Nám se tady sedí ale dobře, že ano, Jimmy?“ usmál se cowboy v klobouku a pohodlně se rozvalil v sedadle.

„Než napočítám do tří, budete venku!“ zahřměl mladík výhrůžně. Cowboyové se po sobě podívali, ale k odchodu se neměli.

„Pojď, drahá, budu je muset naučit, jak se mají správně chovat,“ řekl mladík, nevyveden z klidu a podal dívce ruku. Ta vstala, ale jeden z opilců se snažil jí zachytit a stáhnout zpět. Ocelový stisk mladíkovy ruky však jeho záměr překazil a dívka byla vyvedena do uličky.

„Řekl jsem *ven!*“ vykřikl mladík a chytil jednoho z cowboyů za ruku. Vzápětí jím mrštil o roh protějšího sedadla. Muž se skácel na zem a úpěl bolestí.

Jeho druh prudce vstal a mladíkovi se postavil tváří v tvář. Ochránce osamělé dívky zachytil cowboyovu útočící pěst svalnatou rukou a sám mu uštědřil tvrdou ránu do obličeje. Cowboy klesl do sedadla otřesen.

Třetí opilec však vytáhl revolver, který strčil mladíkovi před nos. „Ty pracky nahoru!“ řekl výhrůžně.

Dívka, stojící opodál, vykřikla. Mladík zvedl poslušně ruce.

Vtom se ve spojovacích dveřích vagónu objevila starší žena, která dříve s dívkou seděla. Za ní šel průvodčí, nějaký šerif a čtyři muži se zbraněmi v rukou.

„Tak co je to tady?!“ ptal se šerif. „Ty bouchačky chci vidět v pouzdrech, pánové!“ přikázal cowboyům, ohrožujícím mladého muže. „Půjdete s námi, aby vám zchladly hlavy!“

Když se vagón opět vyprázdnil, děkovala dívka své spolucestující, že přivedla pomoc v pravý čas. Pak se postavila proti mladíkovi.

„Chtěla bych vám taky poděkovat, pane.“

„To nestojí za řeč,“ pousmál se skromně.

„Ale ano... Pomohl jste mi víc, než si myslíte. Byla jsem už z nich zoufalá.“

„Udělal jsem to pro vás rád... Ale kdyby nebyli přišli ti lidé se šerifem, tak nevím...“

„Zachoval jste se jako pravý gentleman.“

„Hmm... Přeju vám šťastný zbytek cesty... Doufám, že už nerušený.“

„Odcházíte?“

„Ano... Seděl jsem v jiném vagóně.“

„Kdyby jste se neurazil, pozvala bych vás sem. Víte, když cestuje mladá žena sama v těchto krajích, necítí se bezpečna a ve vaší společnosti bych se nebála...“

„Tak dobře. Rád si sednu s vámi, ačkoliv nevěřím, že se ti opilci ještě vrátí.“

„Možná ne, ale mohou přijít jiní otravní muži, Jamesi...“

„Hmm... Nejmenuji se ale James.“

„A jak tedy?“

„Patrick.“

„Prima. Já jsem Brenda.“

„Hezké jméno pro vás.“

„Děkuju... Můžeme si sednout.“

Usedli proti sobě k oknu. Brendina spolucestující, která seděla vedle ní, si otevřela knížku a začala si číst.

Chvilí bylo ticho, které Brenda přerušila otázkou: „Jak jste to myslel s tím *miláčkem*?“

„Ehm... tedy... vy jste mě první oslovila tak pěkně.“ bránil se, poněkud vyveden tématem rozhovoru z míry.

„Hrál jste si na mého manžela...“

„Tady vaše přítelkyně mi to poradila a myslím, že vám se to rovněž zalíbilo...“

„Proč myslíte?“

„Hrála jste to se mnou... A hrála jste to tak přesvědčivě a opravdově, že jste tím úplně vyvedla ty muže z klidu... Přiznám se, že i mě.“

„Hráli jsme to přesvědčivě oba,“ usmála se. „Taky jste mi vyrazil dech tím *miláčkem* ... a řekl jste mi *pojd' drahá*...“

„Ano... Promiňte.“

„Už mi tak ale raději neříkejte... i když musím přiznat, že mi to od vás znělo pěkně. Přestože to byla pouze hra.“

„Já...jsem nikdy nic podobného nehrál. Vyšlo to ze mne tak nějak přirozeně samo od sebe.“ vysvětloval.

„Improvizoval jste.“

„Ano...Jinak bych si nedovolil za normální situace ani pomyslet na něco podobného...“

„Proč?“

„Nesluší se to.“

„To já si zase občas myslím na ledacos. Napadají mě různé věci a říkám si i to, co se nesluší, ale pouze sama pro sebe; v duchu. Tak, že to nikdo jiný nemůže slyšet. Těm opilcům jsem hrozila, že se vrátí můj muž, a když jste se objevil, trošku jsem pomohla jejich představitivosti. Byl to bláznivý nápad... Řekla jsem to v zoufalství a ...“

„Ale řekla jste to pěkně... Máte jistě s takovými větami zkušenosti.“

„Mýlíte se... Nejsem vdaná a nikdy jsem nebyla.“

„Opravdu?... Myslil jsem, že...“

„Co?“

„Vypadalo to tak... tak opravdově...“

„A na co jste myslel v té chvíli?“ zeptala se ho s lišáckým úsměvem. „Na co jste myslel, když jsme si tak hezky říkali?“

„Pojďme si raději povídat o něčem jiném.“

„Proč?“

„Přivádíte mě do rozpaků takovými otázkami.“

„Opravdu?... To mě nenapadlo... promiňte.“

„To nic.“

„Jste plachý, co se týče žen?“

„...Kam cestujete?“ vyhnul se odpovědi otázkou.

„Kam vy?“ vystřelila dotaz svým ostrým jazýčkem.

„Jedu až do Stapletonu. Pak dostavníkem do Watson City.“

„To pojedeme spolu. Také pojedu poštovním dostavníkem ze Stapletonu, ale jen do Brownhill.“

„Odkud cestujete?“ zeptal se.

„Byla jsem v Indianapolis na škole. Teď se vracím po čtyřech letech domů. A vy?“

„Já jedu až z Washingtonu. Hledám svého otce.“

„Jak to? Ztratil se vám?“

„Jak se to vezme. Vlastně ano. Ale je to dlouhý příběh. Nebudu vás s tím otravovat.“

„Ale mě to neotravuje. Naopak. Zajímá mě to... Zajímáte mě, Patricku...“ usmála se na něj koketně.

„Nežertujte, prosím.“

„Dobře... ale mě opravdu zajímá váš příběh. Vyprávějte mi o tom, jak se váš otec dostal až sem, daleko od Washingtonu. Vždyť pojedeme ještě dlouho.“

„No, to máte pravdu... Ale můj otec se sem na Západ nezatoulal z Washingtonu. To spíš já se zatoulal na Východ. Otec pochází z kraje kolem Stapletonu. Od pramenů řeky South Lap. I já se tam narodil, ale když mi bylo pět let, zemřela mi matka. Otec byl dobrodruhem a nemohl se o mě postarat...“

„Nemohl nebo neuměl?“ přerušila ho Brenda.

„Asi obojí.“ přisvědčil Patrick. „Bál se, že by na mojí výchovu nestačil a tak mě odvezl sestře své zesnulé ženy do Washingtonu. Požádal jí, aby mne vychovala. Tetička souhlasila a ujala se mě. Protože žila sama a neměla vlastních dětí, oblíbila si mě a nechtěla mě z Washingtonu pustit. Mně se život v pohodlí ve velkém městě na Východě taky zalíbil a tak jsem odjezd na Západ za otcem oddaloval. Avšak minulý měsíc tetička zemřela, tak jsem se rozjel otce vyhledat...“

Ukázka z knihy: COWBOY Z NEBRASKY